

KRÁLOVSTVÍ ZA ÚSMĚV!

Před pár dny jsem musela chvíli pobýt v nemocnici. Že to nebyl žádný odvaz, vám nemusím povídat, bílé pláště vidím raději u řezníka než sklá-

nějící se nad mým tělem. I tak jsem ale žasla, jak se ze zdravě sebevědomé osoby ve chvíli, kdy mi spodní prádlo vyměnili za anděla, stal uzlíček nervů chvějící se při každém mlasknutí gumové podrážky lékařských bot o podlahu. Nešlo mi o život, což ovšem nezmírnilo pocit, že jsem pacientka s nejzákladnější diagnózou na patře. V tomto rozpoložení jsem bažila po vlídném politování a milosrdném úsměvu od kohokoliv, kdo se ochomýtnul kolem mé postele. V tomto směru jsem rozhodně nestrádala. A protože je mi jasné, že takových sebestředných pacientů na oddělení bylo přesně tolik kolik postelí, nezbývá mi než znovu hluboce smeknout před všemi sestrami nejen na ORL oddělení Nemocnice Na Homolce, ale i na všech dalších odděleních ve všech dalších českých nemocnicích. U někoho byste úsměv na tváři nevyhloudili ani v soudný den, ony ho mají už v šest ráno. Přesto, že vykonávají jim i pacientům spoustu nemilých úkonů, jsou vesměs pořád milé. Být zdravotní sestra, to musí dát zabrat fyzicky i psychicky. A tak jsem si tohle poděkování nemohla odpustit.

Lucie

Lucie Šilhová

vedoucí magazínu